

[Poul Dam.]

forældre på en nogenlunde sund og naturlig måde uden at blive ramt af forældrenes indbyrdes had, mistænksomhed, bitterhed, eller hvad det nu kan være.

Med hensyn til børnene skal jeg blot understrege, at jeg er enig i, hvad andre har sagt her om, at det må være børnenes tarv, der er afgørende. Jeg mener, at børnenes tarv bør være afgørende i en sådan grad, at det er højst tvivlsomt, om man bør acceptere aftaler mellem forældrene om forældremyndighedens fordeling. Det er på ingen måde sikkert, at det er godt for børnene at indgå som et led i en almindelig handel, hvori også findes underholdsbidrag, retten til boligen og en forskellig masse andre ting.

Til sidst om konsekvenslovforslagene kun en enkelt bemærkning. Jeg bemærker her, at enkepensionsret for en fraskilt stadig væk skal være betinget af, at der er truffet afgørelse om underholdsbidrag. Jeg er ikke sikker på, at dette er rigtigt i alle tilfælde. Jeg tror i og for sig, at vi er på vej ind i en udvikling, hvor behovet for underholdsbidrag er mindre, men at reglen om enkepensionsret her kan bidrage til at fastholde underholdsbidrag i en række tilfælde, hvor det i og for sig ikke er rimeligt.

Der er naturligvis en mængde andre enkeltheder, og jeg må sige, at jeg glæder mig til udvalgsarbejdet, for jeg har indtryk af, efter hvad de tidligere ordførere har sagt, at der er velvilje over for ønsket om ændringer; der er en vilje til at se alle disse ting igennem uden at være bundet af kommissionsforlægget eller af hensynet til det nordiske samarbejde. Derfor tror jeg, vi på mange punkter kan stå sammen om en lovgivning, som virkelig vil være til gavn for befolkningen, og som også vil være i overensstemmelse med de synspunkter, der findes ude i befolkningen.

Kjær Rasmussen: Man må desværre konstatere, at den debat, som rettelig burde have fundet sted i sommerens løb på grundlag af regeringens lovforslag, er udeblevet, og i denne beklagelse er jeg jo i forbavsende overensstemmelse med flere af de tidligere ordførere. Skal man give nogen roser for, at der alligevel er kommet en debat i gang, må man give dem til hr. Poul Dam, der

med sit lovforslag dog har formået at lægge en torpedo under arken. Jeg har også nogle tidsler til hr. Poul Dam, men de overrækkeres i morgen, når SF's lovforslag skal behandles.

Det er ikke svært at forklare, hvorfor befolkningen har forholdt sig relativt ligegyldigt over for justitsministerens lovforslag. Der er nemlig ikke rigtig noget at debattere. Vel betyder ægteskabslovforslaget administrative lettelser på en lang række områder; men det er ikke sådanne reformer, der fanger mest. Man afskaffer ventetiden for kvinder, der tidligere har været gift, ligesom også kravet om obligatorisk lysning forsvinder. Man nedsætter mandens ægteskabsalder fra 21 år til 20 år, og man nedsætter separationstiden til 1 år. Som det ses: i alt væsentligt justeringer af nogle tal, som længe har forekommet urimelige.

VS melder sig derfor gerne blandt dem, som mener, at justitsministeren ikke er gået langt nok. Vi kan naturligvis sagtens læse os til, at justitsministeren tilstræber en nordisk harmonisering, men spørgsmålet er blot, om ikke forventningerne til ægteskabslovgivningen er så forskellige fra land til land, at man burde tage mere hensyn til de ønsker og krav, der fremkommer inden for egne grænser. De ønsker og krav, som er fremsat af store dele af dansk ungdom, lader sig jo absolut ikke harmonisere med justitsministerens lovforslag.

Man kan med rette påstå, at regeringens lovforslag er for stillestående, for perspektivløse. Den nugældende lovs forlovelsesafsnit videreføres f. eks. Mon dog ikke dette afsnit efterhånden er forældet? I den udstrækning det stadig forekommer, at folk foretager omfattende dispositioner med henblik på giftermål, kunne disse folk jo sikre sig kontraktligt, således som man gør på så mange andre områder, når der er tale om aftaler.

Vi skal naturligvis ikke bebrejde regeringen, at den nu vil nedsætte mandens ægteskabsalder til 20 år; men hvorfor dog nøjes med 20 år? Satte man den til 18 år, ville der blive tale om en ligestilling mellem mand og kvinde, og i øvrigt ville en sådan nedsættelse ingen praktisk betydning have, idet det allerede i dag forholder sig sådan, at to på 18 udmærket kan flytte sammen uden forældrenes samtykke, og skal de have et barn, vil myndighederne i praksis give